

Het meisje lag te dromen in een nest van flanel en dons. Het waren de honingzoete dromen van de weinige bevoorrechten, maar toen ze in de vroege ochtenduren wakker werd stond haar wereld in brand.

‘Kom,’ riep haar moeder in het donker van haar slaapkamer, omlijst door het onrustige licht uit de lantaarns van de bedienden die bij de deur stonden te wachten. ‘Opschieten, Sori, dit moet je zien.’

Maar Sori zag het al, een flauwe gloed die door de openslaande ramen naar binnen viel, hoewel zonsopgang nog vele dromen ver was. Ze kwam haar bed uit en liep naar het raam. De kou van de granieten vloer onder haar voeten deed haar beseffen dat het geen nachtmerrie was. Voordat ze bij de ramen met het gebrandschilderde, geblokte familiewapen was, had haar moeder haar met beverbont gevoerde mantel af laten glijden en hem over de schouders van het meisje gegooid.

‘Opschieten, zei ik.’ Haar moeder duwde haar in de richting van de deur en Sori schrok ervan dat haar hand trilde; dit was verontrustender dan het glimmende borstschild dat vrouwe Shels droeg in plaats van haar nachtgewaad met gouddraad. Die hand behoorde ferm te zijn, vast als het staal dat de vrouwe had omgegord, en voor het eerst sinds haar ouders haar hadden meegedeeld dat er onheil dreigde voor hun rustige koninkrijk, voelde Sori angst.

‘Wacht.’ Het meisje draaide zich om naar haar toilettafel en toen haar moeder haar vastgreep om haar mee te trekken, zei ze: ‘Ik moet Bloedmaan hebben.’

Na enige aarzeling liet haar moeder haar los, en toen Sori haastig terugkwam met haar zwaard zag ze haar moeders tanden blinken als

de gouden oorlogskleuren op haar gezicht. Sori stelde maar geen vragen toen ze met grote passen door de hoofdtoren van het kasteel naar boven liepen. Het galmende tumult in de gangen en op de binnenplaats bezorgde haar hartkloppingen. Werden ze écht aangevalen? Onder aan de wenteltrap die naar haar vaders observatorium leidde, bleef haar moeder staan en sprak ze de bedienden van haar dochter toe.

‘Ga allemaal jullie spullen pakken en neem niet alleen mutsen maar ook zwaarden mee. Pak alleen dingen in die je zelf op je rug kunt dragen, ga dan naar mijn kamers en neem alles wat je wilt uit mijn kasten en juwelenkistjes. Maar draal niet en vertrek zo snel als jullie kunnen via de zuidelijke poort. Het is misschien veiliger als jullie met zijn tweeën of drieën reizen, maar blijf niet allemaal bij elkaar en ga ook niet helemaal alleen.’

Tristessa, die altijd Sori’s haar vlocht, barstte in tranen uit. Halfaxa schudde haar bijna kale hoofd, keek vrouwe Shels recht in de ogen en zei: ‘Nee, vrouwe, wij verlaten dit huis niet als...’

‘Doe wat je gezegd wordt,’ zei Sori’s moeder op de strenge toon die ze altijd alleen tegen haar kinderen aansloeg. ‘Ik had jullie al veel eerder moeten wegsturen. Maak mijn zonde alsjeblieft niet nog groter door te talmen. Ze zullen hier bij zonsopkomst zijn en jullie kunnen verder niets meer doen.’

‘Maar Sori...’ begon Tristessa, maar vrouwe Shels liet haar ook niet uitspreken.

‘Het is voor iedereen beter als Sori met Corben meegaat.’ Sori was nog niet gekomen van de schok dat ze samen met haar schermleerleraar werd weggestuurd, of haar vochtig geworden ogen zagen iets wat nog onthutsender was: in het licht van de gang deed haar altijd strikt formele moeder een stap naar voren, sloeg haar armen om Halfaxa heen en omhelsde haar. Toen trad haar moeder terug, boog voor haar bedienden en zei: ‘Het was mij en mijn familie een eer door jullie te zijn bediend. Vlucht nu, zolang het nog kan.’

Sori, gewend om te gehoorzamen, had aldoor haar mond gehouden, maar nu haar moeder haar hand pakte en ze de torentrap beklimmen, kon ze van pure paniek zelfs geen woord uitbrengen. Een week eerder had haar vader met haar gesproken en gezegd dat ze ernstig rekening moest houden met een aantal grote veranderingen, maar dat het zo’n chaos zou worden had ze zich niet kunnen

voorstellen. Ook al was ze inmiddels vijftien jaar, haar keel zat dicht van de ingehouden tranen.

Toen Corben de deur voor zijn meesteres en leerlinge openhield en ze het platte dak van de toren betraden, stonden vader, Arkon en Esben al bij de borstwering. De sterren die heer Shels vanaf deze hoge plaats observeerde, gingen schuil achter dikke, grijze gordijnen van golvende rook, die als verbannen wolken hun krachten bundelden om de hemel in bezit te nemen. Vader wendde zich af van de gloed in het noorden en probeerde te glimlachen toen hij zijn vrouw en dochter zag, maar het ging hem niet goed af.

‘Tijd om te gaan, jongens,’ zei hij tegen zijn zoons, maar hun moeder schudde haar hoofd en ging bij hen staan achter de lage muur.

‘Breng hen maar vast naar beneden,’ zei ze terwijl ze haar handen op hun hoofden legde en door hun haren woelde. ‘Wij komen ook gauw, maar Sori moet dit zien.’

‘Daar is geen tijd meer voor,’ zei vader met schorre stem. ‘Ze moeten vertrekken, nu meteen, voordat...’

‘We komen er zo aan,’ zei vrouwe Shels zachtmoedig en ze liet haar handen op de hoofden van haar slaperige zoons rusten, alsof ze zouden wegzweven zodra ze hen losliet. En toen gebruikte ze een woord dat Sori nog nooit van haar had gehoord: ‘Alsjeblíeft, Mervyn, ze moet dit zien.’

Haar vader zwichtte, zoals altijd, maar hij leek net als Sori van zijn stuk gebracht, nu vrouwe Shels het als een verzoek bracht en niet als een bevel. ‘Kom, jongens, het is tijd om te gaan. Wie heeft er zin in een avontuur?’

Toen ze naar de trap liepen keken ze hun zuster met grote ogen aan. Ze waren nog jong, maar noch Arkon van negen, noch Esben van zes scheen het verhaal te geloven dat vader hun op de mouw had gespeld. Ze haalde glimlachend haar schouders op. Door zich resoluter voor te doen dan haar vader hoopte ze te bereiken dat zij minder bang zouden zijn dan zijzelf. Esben sloeg zijn armpjes om haar heupen en ze trok Arkon, die zich wat terughoudender opstelde, naar zich toe om hem te omhelzen. Hun vader kwam bij hen staan en rillend van de ochtendkou hielden ze elkaar vast. Ze zag dat haar moeder zich omdraaide en haar handen op een van de kantelen legde, terwijl ze naar de roodgekleurde horizon keek. Toen

daalden haar vader en haar broers de torentrap af en Corben volgde hen, om vrouwe Shels en haar dochter privacy te geven.

‘Kom hier,’ riep vrouwe Shels, en Sori sleepte zich op haar koude voeten naar de kantelen. Ze vreesde de aanblik van de hel die hun land scheen te verteren, maar toen ze haar eigen met kippenvel overdekte armen op de granieten borstwering legde, zag ze dat het vuur nog ver weg was. Vreemd, het was bijna mooi zoals de vlammen dansten tegen het donkere gordijn van de nacht aan de noordkant van het dal. ‘Weet je wat er gebeurd is, Sori?’

‘Het Kobaltleger,’ zei Sori. Dat gehate woord bleef bijna in haar keel steken. ‘Ze... ze branden onze landerijen plat.’

‘Ja en nee,’ zei vrouwe Shels en uit haar zachte toon sprak meer woede dan wanneer ze zou hebben geschreeuwd. ‘Zij staan aan de andere kant tegen hetzelfde vuur aan te kijken. Maar wij hebben het aangestoken, meteen toen we zagen dat ze oprukten.’

‘Wij?’ Sori dacht eraan terug hoe ze met de hele familie over de brede weg door de velden hadden gereden om bij de rivier te gaan picknicken, dat ze verstopperdje speelde met haar broers in het labrynt van maïsvelden en dat ze bessen plukte met haar bedienden. De tranen sprongen haar in de ogen, maar ze slikte ze weg, zoals haar moeder van haar verwachtte. ‘Waarom?’

‘Waarom denk je?’ Vrouwe Shels keek neer op haar dochter, haar opvolgster, en Sori kon bijna niet geloven dat haar moeder een verschrikkelijke gebeurtenis als deze aangreep om weer een eindeloze preek af te steken.

‘Om ons de tijd te geven om te vluchten,’ opperde Sori en de pijn in haar hart maakte plaats voor opluchting, hoe gering ook. ‘Om hen lang genoeg op te houden, zodat...’

‘Nee,’ zei haar moeder, ‘dat is niet de reden. Weet je wat een symbool is?’

‘Ja,’ zei Sori, en wetend dat haar moeder meer van haar verwachtte, dacht ze na over een voorbeeld. ‘Ons wapen bijvoorbeeld. Het is een symbool voor onze provincie en onze geschiedenis. De mais is goud, want ons goud groeit uit de aarde. De beer is onze familie, hij bewaakt het grondgebied. Ze staan in een ster, omdat het voedsel voor de mensen en de kracht om hen te beschermen datgene is wat de Ster overeind houdt.’

‘Heel goed,’ zei vrouwe Shels en ze wees naar het vuur in de

verte. ‘Ik heb opdracht gegeven onze velden in brand te steken zodra het Kobaltleger zou komen om ze in te nemen, want ook dat is een symbool. Weet je wat dat symboliseert?’

‘Nee,’ zei Sori, die zich schaamde omdat haar wangen nat waren geworden. Honderden hectaren in brand steken vlak voordat de oogst wordt binnengehaald, alleen maar om iets te symboliseren, joeg haar bijna net zoveel angst aan als het idee dat het Kobaltleger verantwoordelijk was voor de vuurzee.

‘Het symboliseert dat wij nooit ofte nimmer zullen opgeven,’ zei vrouwe Shels, die Sori’s tranen wegveegde met de rug van haar handschoen. ‘Dat we eerder onze eigen wereld vernietigen dan dat we toelaten dat onze vijanden ons ervan beroven. Om dieven die ons land willen afpakken te laten zien dat ze daardoor slechter af zijn. Dat datgene waarvoor wij werken van ons is, en van ons alleen. Begrijp je dat?’

Sori sloot haar bevende handen om de schede van haar zwaard en schudde haar hoofd.

‘Dat komt nog wel,’ zei vrouwe Shels, nu niet meer kwaad maar treurig, nog zo’n verontrustende stemmingsomslag die Sori voor het eerst van haar meemaakte. ‘Ik heb je toch verteld dat ze onze overgave eisten? Het zou gemakkelijker zijn geweest als we hun voorwaarden hadden geaccepteerd. Dat zou veiliger zijn geweest, voor onze familie, voor onze vrienden en vazallen. Maar ook dat zou een symbool zijn geweest en geen goed symbool. Onze vijanden zouden onze overgave gebruiken als een symbool om zichzelf te versterken, juist door ons te vernederen. In plaats daarvan zal onze ondergang een symbool zijn voor onze bondgenoten en voor alle rechtvaardige mensen op de Ster, dat niet het recht van de sterkste geldt en dat de hoop niet vervlogen is zolang goede mensen vasthouden aan hun principes in plaats van de gemakkelijke weg te bewandelen, hoewel ze weten dat het de verkeerde weg is. Begrijp je het nu?’

‘Onze ondergang...’ Sori slikte. De oranje horizon leek nu helemaal niet meer mooi. ‘Je bedoelt toch niet dat we...’

‘We hebben lang geleden al verloren, Sori,’ zei haar moeder. Het goud van haar oorlogsverf glom in het donker. ‘Maar zelfs als je verloren hebt kun je nog steeds keuzes maken – stoppen met vechten of doorgaan met vechten, ook als je onmogelijk kunt winnen, omdat

je weet dat je een rechtvaardige strijd strijdt. Onze strijd is rechtvaardig, Sori, en ook al kunnen we dit niet winnen, we kunnen toch een baken van hoop zijn voor anderen en erop vertrouwen dat morgen de kansen kunnen keren. Ook al sterven wij, onze moed sterft niet; dat is de reden waarom in de liederen nog altijd wordt verhaald van helden van lang geleden – want ware moed vind je alleen wanneer je naar de overwinning streeft, ook al lijkt die buiten bereik. Dat is mijn nalatenschap, en als ik ben heengegaan moet jij hem hooghouden, ook al ben je bang, ook al twijfel je aan jezelf, ook al lijkt alles verloren. Wij zijn niet zomaar mensen, Sori, wij zijn symbolen, ieder van ons, en daarom moeten we ervoor zorgen dat wij waardige symbolen zijn.’

Het was een opluchting voor Sori dat haar moeders blik op de brandende velden gericht bleef, zodat ze niet zag hoe zwak haar dochter was terwijl ze die zware toespraak probeerde te verwerken. Zoekend naar de zin van al dat gepraat over symbolen, zei ze zachtjes: ‘Waarom stuur je me dan weg met Corben als we worden geacht te vechten?’

‘Omdat er vandaag maar één martelaar nodig is,’ zei haar moeder. Nu drong het eindelijk in zijn geheel tot Sori door waar het om ging. Vrouwe Shels hief haar goudkleurige kin, keek haar dochter aan en zei: ‘Straks als wij weer beneden zijn zal ik onze mensen aanvoeren naar het noorden en zullen we tot de laatste snik tegen het Kobaltleger vechten. Ik zal in het harnas sterven, met mijn voeten op de grond die onze voorouders generaties lang hebben bewerkt, en als ik ben heengegaan, kind, is het aan jou om mij te wreken. Om hen die zijn overgebleven aan te voeren en door te vechten tot je ons land, ons erfgoed, hebt heroverd. Er komt een tijd dat jij zult regeren vanuit deze vesting, net zoals ik heb gedaan, en mijn moeder voor mij en haar vader voor haar. Jij moet blijven leven, opdat jij een symbool van rechtvaardigheid zult zijn.’

‘Maar je sterft misschien niet.’ Het kon Sori niet meer schelen dat haar stem oversloeg. ‘Je hebt eerder gevochten, al heel vaak zelfs, ook tegen het Kobaltleger, en je hebt altijd... je hebt altijd...’

‘Flink zijn, Sori!’ zei haar moeder bits. ‘Iedereen gaat dood; dat we gedoemd zijn te sterven is precies datgene wat stervelingen verbindt tegen de Eerste Duisternis. Over twee eeuwen leeft niemand meer van hen die vanmorgen nog ademhaalden, niet één sterveling

op de Ster, alleen de symbolen die ze hun erfgenamen hebben nagelaten zullen zijn overgebleven. Ik moet toch sterven, dus sterf ik vechtend voor dat waar ik in geloof. En als de tijd daar is zul jij dat ook doen. Nietwaar?’

‘Ja.’ Sori knipperde de laatste tranen weg en kruiste de vurige blik in de ogen van haar moeder, en hoewel dat niet helemaal waar was, nu nog niet, sprak ze: ‘Ik heb het begrepen.’

‘Goed zo,’ zei haar moeder, die bij de borstwering wegliep en voor haar uit afdaalde in de Vesting van Junius. ‘Jij zult sterk zijn, Indsorith, en mettertijd zal zelfs de Kobaltkoningin leren jouw naam te vrezen. Kom nu. Ik ga me gereedmaken voor mijn laatste gevecht en jij moet je moeder zien uitrijden als ze haar noodlot tegemoet gaat. Wij zullen elkaar niet weerzien, mijn kind, dus laat ons afscheid de liederen van onze erfgenamen waardig zijn!’

Deze laatste uitspraken van vrouwe Shels waren zo vurig geweest dat ze in haar dochters hoofd gebrand stonden. Gedurende alle ontberingen die de jonge Indsorith in de daaropvolgende weken doormaakte toen zij en haar schermleerster vanuit Junius naar het Heksenbos vluchtten, waren die woorden als een lichtend baken dat hun het enige veilige pad wees door de gevaarlijke nacht. Zelfs toen de agenten van de valse koningin de Zoute Krochten trotseerden en haar en Corben ontdekten in hun schuilplaats op die onzalige plek, geloofde Indsorith in de woorden van haar moeder, zoals de zwakken van geest geloofden in de Gloeiende Keten. Zij en Corben vochten schouder aan schouder, totdat die van hem werd opengereken met een bijl, en zelfs toen vocht ze nog door tot ook zij werd neergeslagen. Ze schaamde zich dat ze levend gevangen was genomen, want ze was niet ernstig gewond geraakt, en over de slingerende paden door het Heksenbos herhaalde ze de woorden van haar moeder als een gebed en smeekte ze om boete te doen, omdat ze er niet in was geslaagd een waardig symbool te zijn.

Maar toen werd het meisje naar Ketzerel gebracht, het werkkamp dat de zogenaamde Imperialisten hadden opgericht in de verschroeiende velden van noordelijk Junius. Daar vernam ze dat haar moeder haar voornemens nooit ten uitvoer had kunnen brengen. Elke eed was gedwarsboomd door de machinaties van de Kobaltkoningin.

En hoewel Indsorith wist dat ze haar hele erfenis ermee verried, dankte ze de Gevallen Moeder dat ze haar ouders en haar broers terugzag. Dat ze allemaal gevangengenomen waren door de strijdkrachten van het overgenomen Imperium was een slag voor haar trots, maar Indsorith geloofde werkelijk dat ze als gezin alles konden doorstaan, zelfs een vernedering als deze.

Zo dacht haar moeder er niet over. Zij weigerde te eten en te drinken of zelfs maar met haar familie te praten. Op de ochtend dat ze weigerde haar werk in de velden te doen door met zwijgende waardigheid het bevel te negeren, sloeg een bewaker terloops haar schedel in met zijn knots. Het gebeurde voor de ogen van het hele kamp. Vader, Arkon en Esben waren jammerend naar vrouwe Shels toe gerend, terwijl Indsorith alleen maar had staan staren en herbeleefde hoe Corbens arm vlak naast haar werd afgehakt en zijn afkoelende bloed haar gezicht besproeide.

Daarna zeiden ze geen van allen nog veel.

Kort daarop overleed vader aan een gebroken hart, maar het had ook gewoon de grafpest kunnen zijn geweest.

En hoe Indsorith ook haar best deed om haar broers te beschermen tegen de wrede bewakers, hen warm te houden gedurende de dekenloze winter en te eten te geven gedurende het karige voorjaar...

‘Majesteit?’

Indsorith schrok niet op uit haar herinneringen, alsof ze iets waren waarvoor ze zich zou moeten schamen, maar ze kwam langzaam terug in het hier en nu en naar het spel van het late middaglicht op de vloer van obsidiaan in haar troonzaal. Zij was de Carmijnse koningin, heerseres van Samoth, Hoedster van het Carmijnse Imperium, en dus bleef ze dralen bij de herinnering aan hoe ze ontwaakte met Arkon opgerold naast haar, hard en koud als de stenen die ze opgroeven uit de karige grond tot hun vingers bloedden.

‘Majesteit,’ zei de abdis, ‘neemt u me niet kwalijk dat ik u stoort, maar...’

‘Wat is er?’ snauwde Indsorith, verstoord dat haar rêverie werd onderbroken voordat ze nog een keer passend had kunnen rouwen om het nog veel ergere lot dat haar jongste broertje Esben had getroffen. Die bemoeiallen van de Keten werden met de dag vrijpositiger en stelden zich er niet meer tevreden mee haar alleen lastig te

vallen op de momenten dat paus snotneus in vol ornaat op de troon van onyx naast haar zat. Maar goed, als ze tussen twee cultfiguren moest kiezen was moederoverste Credofielt een stuk minder onhebbelijk dan paus Y'Homa.

‘Hare Genade wenst u mede te delen dat alles in gereedheid is gebracht voor uw komst naar het Middelste Ketenklooster,’ zei de permanent bezwete abdis. Zelfs haar stem klonk zo vet als de muntjes in de collecteschaal. ‘Als u zo goed zou willen zijn zich bij haar te voegen, verzekert ze u dat de processie tegen middernacht zal zijn voltooid.’

‘O, is dat alles?’ Indsorith kwam, na weer een hele dag te hebben gezeten, met pijnlijke en vermoeide ledematen van haar met sabelbont beklede troon. Na twintig jaar en wel honderd verschillende combinaties van bekleding en vachten, was die stoel van vuurglas nog net zo verdomd genadeloos als toen ze hem van Kobalt Zosia afpikte – geen wonder dat die rottige heks er zo happig op was hem weg te geven aan de eerste de beste voorbijganger. ‘Ik neem aan dat ik het niet kan afzeggen omdat ik wacht op zoiets onbeduidends als een bericht van het Vijftiende Regiment aangaande de gebeurtenissen bij de Leeuwerikstong?’

‘Ik zou me nooit aanmatigen te zeggen wat Uwe Majesteit wel of niet mag doen, ook niet in uiterst dringende omstandigheden,’ zei Credofielt, en haar melkachtige ogen dwaalden overal heen behalve naar haar koningin. Wat een antwoord! Die ouwe snuffelaarster was ongetwijfeld net zo goed op de hoogte van de ontwikkelingen op de Vlake van de Heksenjagers als Indsorith en haar adviseurs. Anders zou ze zeker hebben geprobeerd meer uit Indsorith los te peuteren in plaats van deze vrijblijvende pluimstrijkerij.

‘Nee, daar ben je te slim voor, hè?’ Indsorith deed rek- en strekoefeningen ter voorbereiding op de inspannende wandeling naar het Middelste Ketenklooster. ‘Vertel eens, abdis, hoeveel meesters heb jij gediend in deze zaal?’

‘Majesteit?’

‘Je hebt Y'Homa, en mij natuurlijk, nu de zwarte paus en ik bepaalde taken en dezelfde aanspreektitels delen, dat is twee.’ Credofielt kon het kennelijk niet helemaal volgen, hoewel Indsorith twee vingers ophield. ‘En voordat zijn nicht in zijn muilen stapte en zijn mijter opzette had je die oude Shanatu. Die moet jij hebben gediend voor,

tijdens en na zijn herhaaldelijke pogingen om mij af te zetten, ja toch?’

‘Ja?’ Credofielt begon nerveus te worden toen Indsorith met veel omhaal Bloedmaan uit de houder in de leuning van de troon haalde. Haar moeder had absoluut gewild dat Indsoriths eerste wapen de zeer oude Bodomiaanse spatha zou zijn, die al sinds het Tijdperk van Wonderen in de familie was. Toen ze nog een meisje was had ze het zwaard zwaar en onhandig gevonden, maar ze was eraan gewend geraakt, net als aan zoveel andere dingen. Eigenlijk ongelooflijk, dat het opsporen van de Imperialist die Bloedmaan had gestolen tijdens haar gevangenneming nog het moeilijkste onderdeel was geweest van haar wraak – de ontsnapping uit het werk-kamp had haar weinig moeite gekost, en het verslaan van Zosia nog minder.

‘Dat is al drie, niet slecht voor een slippendrager, maar met jouw leeftijd neem ik aan dat je nog meer meesters hebt gediend, nog voordat wij, de jonkies, kwamen – mijn voorgangster, bijvoorbeeld.’

‘Koning Kaldrut zou een nederige abdis nooit in de Carmijnse troonzaal hebben toegelaten,’ zei Credofielt.

‘O, maar hij was niet mijn voorganger, hè?’ zei Indsorith, die zich door de twee dienaren die geruisloos de zaal waren binnengekomen in de absurde staatsiejapon liet helpen die ze werd geacht te dragen. Hij bestond helemaal uit slingers van granaten en rijen met robijnen, die bij elkaar werden gehouden met zwart fluweel. ‘Je weet toch wel over wie ik het heb? Of ga je me dwingen haar naam uit te spreken?’

‘Nooit, Majesteit,’ zei Credofielt snel. ‘En nee, ik... het past mij niet te zeggen dat ik haar heb gediend. Zij was een ketter, een sla-ger, en...’

‘En waarom formuleer je het zo?’ Indsorith had Credofielt alleen maar willen ergeren, om haar betaald te zetten dat ze haar in haar herinneringen had gestoord. Maar nu was onverwachts haar lui ge-worden nieuwsgierigheid gewekt. ‘Het maakt mij geen reet uit wat je wel of niet mag zeggen, ik wil weten hoe het zit. Heb je Kobalt Zosia gediend toen ze koningin was?’

Een van de bedienden hapte naar adem en de andere scheurde bijna een met edelstenen bezette knoop af bij het horen van de verboden naam. Credofielt trok een gezicht als een schildpad die

opeens in de gaten krijgt dat ze een vishaak heeft ingeslikt. De abdis keek naar de lichtkring van de zon die weerkaatst werd in de vloer van obsidiaan en sprak: 'Ja, ik heb haar één keer ontmoet. Hier. Slechts een maand voordat u de pretendent versloeg, Majesteit.'

'Vertel!' zei Indsorith, die zich losmaakte van haar trillende bedienden en de Kornalijnen Kroon op haar uitgeputte hoofd rechtzette.

'Ze...' Credofielt zag er net zo zenuwachtig uit als zuster Portolés op de avond dat de in ongenade gevallen krijgsnon hier was binnengebracht. 'De Verslagen Koningin...'

'Voor de draad ermee, mens. Ik ga je toch niet straffen voor iets wat twintig jaar geleden is gebeurd.'

'Het was de Verslagen Koningin die me de opdracht gaf de Hoken in te richten,' zei Credofielt. Ze keek Indsorith eindelijk aan. 'Onder koning Kaldruuts regering gingen alle duidelijk zichtbare anathema's direct naar de brandstapel, en de Keten kon hem op geen enkele manier van zijn standpunt afbrengen. Nadat... zij Kaldruut had afgezet, probeerde ze allereerst de Keten te breken en onze nobele Kerk te ontmantelen, maar haar zondige streven werd gedwarsboomd door de wil van de Gevallen Moeder. Toen bleek dat wij te sterk waren om door haar gebroken te worden, voerde ze een aantal schandalige hervormingen door, die allemaal, op één na, ongedaan zijn gemaakt nadat u het rijk bevrijdde, Majesteit.'

'En die ene hervorming die de Keten handhaafde was het massaal bijeenbrengen van een groot leger van fanatieke, bekeerde zonderlingen, hier vlak onder mijn voeten?' Indsorith dronk het glas zoute wijn leeg dat een page haar had gebracht, maar ze wuifde zijn inktvispastei weg, hoe verleidelijk die ook rook. 'Al sla je me dood, ik kan me niet voorstellen waarom.'

'Alleen door mijn niet-aflatende vastberadenheid en geduld is dit instituut blijven bestaan,' zei de abdis en haar borst zwol op van de schaamteloze trots waar de dienaren van de Keten zo gek op waren. 'Ik weet dat u meningsverschillen met de Heilige Stoel hebt gehad over de manier waarop bepaalde dingen worden ingevuld, Hoogheid, maar dat ligt natuurlijk niet binnen mijn bereik.'

'En op dit moment ook niet binnen het mijne,' zei Indsorith, die er niets voor voelde om die hele verfoeilijke toestand weer op te rakelen. Toen ze erachter kwam wat voor methodes de Keten ge-

bruikte om de zonderlingen te ‘genezen’ en daar een eind aan probeerde te maken, had Shanatu geen duimbreed willen wijken, en het een had tot het ander geleid, de laatste burgeroorlog. En het had noch haar, noch de zonderlingen wat dat betreft, verder gebracht. De enigen die er beter van waren geworden, waren het huurlingengilde, de smeden en, zoals altijd, de Gloeiende Keten... En nu woedde er opnieuw een oorlog, omdat er altijd wel een oorlog woedde. En dan te bedenken dat Indsorith nog niet zo lang geleden had gemeend dat als ze Shanatu kon laten vervangen door zijn nichtje, het een kleine coup voor het toekomstige rijk was...

‘Ik geloof dat zelfs de meest verdorven duivel niet zo verloren is, dat hij niet kan worden teruggebracht in de genade van de Gevallen Moeder,’ voegde Credofielt eraan toe, misschien om de stilte op te vullen of misschien omdat ze dacht dat er een discussie te winnen viel. ‘En slechts door de goedgunstigheid van de Keten kunnen deze arme zielenpoten geheeld worden.’

‘Tot op zekere hoogte.’ Indsorith herinnerde zich hoe getekend zuster Portolés was door toedoen van de Keten, en niet alleen door de handen van de chirurgijns die de aangeboren mutaties van de zonderling hadden verwijderd. Het waren de diepe emotionele littekens die Indsorith er al na één uur van hadden overtuigd dat ze de arme krijgsnon kon vertrouwen – absoluut kon vertrouwen zelfs. Eén blik in haar angstige ogen en Indsorith had geweten dat ze de krachtigste bondgenoot van de Ster had gevonden, en ook de gevaarlijkste: iemand die oprecht geloofde in goed en kwaad. Natuurlijk zou ze haar koningin kunnen verraden op grond van een misplaatst vertrouwen in de Keten, maar Indsorith had haar leven eronder verwed dat Portolés dat niet zou doen, in ieder geval niet opzettelijk. In een wereld van toeval, misleiding en duivelskunsten telde iemands intentie zwaar. Dat moest wel, want zo niet, wat zei dat dan over Indsorith en al die talloze levens die waren uitgeblust door soldaten van het Imperium gedurende de twintig jaar van haar heerschappij? Wat voor symbool was zij dan geworden?

‘Nieuws, Majesteit, en wát voor nieuws!’

Indsorith tuurde met toegeknepen ogen naar de enige, door de felle ondergaande zon onzichtbaar geworden ingang van de Carmijnse troonzaal. Ze herkende de stem, maar ze had beslist niet verwacht dat het meisje naar haar toe zou komen.

‘Uwe Genade!’ riep moeder-overste Credofielt uit en bevestigde aldus dat het vage silhouet dat met grote passen het open terras van de troonzaal betrad, inderdaad paus Y’Homa III zelf was. Ze kwam niet alleen, maar onder begeleiding van zes van haar persoonlijke lijfwachten. Ze was naakt onder haar loshangende cape van olieachtig zwart bont. Haar bleke wangen en voorhoofd waren ingesmeerd met vers bloed, maar veel verontrustender dan haar ceremoniële kledij was de kromme bronzen dolk in haar linkerhand. Het lemmet, waarin runen waren geëtst, droop nog van het bloed.

‘Heb je besloten om over de rand van mijn balkon te worden gegooid door met een getrokken wapen hier naar binnen te stappen? Is dat het nieuws?’ wilde Indsorith weten. ‘Het kan me niet schelen voor wat voor ritueel ik te laat ben, je kunt hier niet zomaar...’

Maar dat deed Y’Homa wel. Ze kwam op de Carmijnse koningin af en haar ontblote tanden schitterden feller dan haar door de zon beschenen dolk. De mannen van de Gevreesde Garde die bij de deur gestationeerd waren, hadden op zijn minst de komst van de paus en haar gevolg moeten aankondigen, maar ze waren nergens te bekennen, en Indsorith herkende meteen de situatie waarin ze zich bevond. En dat mocht ook wel, ze had in de loop van haar heerschappij zevenenveertig moordenaars verwelkomd. Maar zelfs in haar wildste fantasieën zou ze nooit hebben verwacht dat Y’Homa zelf het zou aandurven de kwestie met staal te beslechten – dat kind was schijnbaar kierewiet, als ze dacht dat dit tot iets anders zou leiden dan haar ondergang.

‘Dat Uwe Genade knettergek was wist ik al, maar ik moet toegeven dat ik de mate van uw waanzin heb onderschat,’ zei Indsorith, die Bloedmaan uit de schede trok. Maar op dat moment zakte haar gretigheid om met het meisje te duelleren weg. Haar hand werd zwaar en haar arm traag, en ze voelde zich licht in het hoofd. Er had meer in de wijn gezeten dan zout, en dat was iets sterks geweest, als het zo snel werkte. ‘Ik geef Uwe Genade nog één kans om erover na te denken, noem het maar...’

‘Het is gebeurd!’ riep Y’Homa. Ze bleef op een afstandje staan en de cape fladderde over haar wild gebarende armen als de vleugels van een vreemde, haarloze vleeruil. ‘Het Vijftiende heeft op de Vlakte van de Heksenjagers slag geleverd tegen de Kobaltcompagnie en de oorlog is voorbij. We hebben gewonnen!’

‘Wát hebben we?’ Indsorith was ervan uitgegaan dat de tantam waarmee het meisje aankondigde dat ze groot nieuws had, gewoon de inleiding was van gesnoef. Nu begonnen de stukjes op zijn plaats te vallen, en te laat doorzag ze de list van het meisje. ‘Heb jij... heb jij met Hjortt samengewerkt? Heb je hem zonder mijn toestemming laten optrekken tegen het Kobaltleger, zodat zijn overwinning de jouwe is in plaats van de mijne? En ben je nu hier om me te vermoorden?’

‘Zijn overwinning?’ Y’Homa schaterde het uit en toen ze nog iets anders wilde gaan zeggen, viel Indsorith aan. Gedrogeerd en ver-raden worden hoorden nu eenmaal bij de heerschappij, maar spot-ternij niet. Zij die dat wilden konden proberen haar te vermoor-den, ze konden ook proberen haar uit te lachen, maar niet allebei.

Ook al stond ze te duizelen van de vergiftigde wijn, de zwaard-stoot van Indsorith zou het hart van die geschrokken meid hebben doorstoken, als een van haar lijfwachten er niet tussen gesprongen was. Het zwaard van de grote geestelijke sloeg dat van Indsorith opzij en een tweede lijfwacht kwam met een strijdhamer op haar af. Indsorith ontweek hem en sloeg het been van de zwaardvechter onder hem vandaan, waarna zij haar zwaard ophief om het brutale gezicht van Y’Homa te klieven. Maar daar kwam die hamer weer, heel snel, zodat ze de richting van haar slag veranderde en de vingers afsloeg van degene die hem hanteerde, waarna haar zwaard in het handvat van de hamer sloeg. Twee lijfwachten omringden Y’Homa, die zich binnen een kring van lichamen terugtrok. Indsorith spietste een van hen onder zijn gemaliede monnikskap en stootte haar elleboog in het gezicht van een ander, maar werd daarna door de rest tegen de grond gewerkt.

Tot haar diepe schaamte waren de stompen die ze kreeg, noch de gedrogeerde wijn sterk genoeg om haar te doden, zodat ze tot haar vernedering omhoog moest kijken hoe Y’Homa zich bukte en de Kornalijnen Kroon van haar kloppende slapen trok.

‘O, Indsorith,’ zei Y’Homa klaaglijk, en in plaats van de kroon die ze had gestolen op haar eigen hoofd te zetten liet ze zich naast Indsorith op de glibberige vloer zakken en legde ze het hoofd van de verzwakte koningin in haar schoot. Het gestoorde pausje streelde Indsoriths wangen, maar de koningin kon geen vin meer verroeren om het haar te beletten als ze dat had gewild... en het ergste was nog

dat de aanraking van Y'Homa werkelijk troostend was, als van een moeder. 'Je hebt het zoals meestal bij het verkeerde eind. Ik kwam niet om je te doden en Hjortt heeft niet gewonnen. Althans niet in zijn eigen primitieve gedachtegang. Ik heb het over iets veel, veel groters, iets waarvan jij deel zult uitmaken, net als ik. Wij hebben allebei onze rol te spelen en ik weet dat wij aan het einde hiervan net zo innig verbonden zullen zijn als zusters. Inniger zelfs.'

Indsorith kreeg het gevoel alsof ze met haar armen tegen haar zijden gebonden door een hellende stortkoker gleed. Hoe dieper ze viel hoe sneller ze ging, recht op de dubbele zwarte gaten van Y'Homa's wereldomspannende ogen af. De zwarte paus boog zich over haar heen en Indsorith zag dat het bloed op de wangen van het meisje daar niet was opgebracht, maar uit haar glanzende ogen druppelde, als oorlogsverf die uitliep in de regen. Haar adem rook naar rauw vlees en azijn toen ze een tedere kus op Indsoriths voorhoofd drukte.

Daarna fluisterde ze in haar oor: 'Alles is vergeven, zuster. De zon gaat onder op de Dag van Wording en het Verdronken Koninkrijk herrijst uit de diepte. De Gevallen Moeder is teruggekeerd en wacht tot wij onze reis aanvaarden naar het levende paradijs dat ze ons heeft gebracht. De heerschappij van stervelingen is geëindigd, Indsorith; onze taak is voltooid!'

De woorden drongen niet tot Indsorith door en bleven in de lucht zweven; het was alleen maar nog meer inhoudsloos religieus geleuter. Ze registreerde nog wel dat paus Y'Homa Indsoriths kroon ophield om het laatste licht op te vangen en hem daarna naar de rand van de troonzaal wierp. Hij wipte een paar keer omhoog op het ob-sidiaan en gleed daarna zo traag verder dat het leek alsof hij vlak voor de afgrond zou blijven liggen, of net op de rand ervan. Maar dat gebeurde niet; de Kornalijnen Kroon gleed keurig over de rand en verdween in de diepte, naar de straten van Diadeem, als het zwaarste symbool dat een moeder ooit als metafoor had kunnen bedenken.

En eindelijk drong het toch tot haar door wat de zwarte paus had gezegd, maar Indsoriths tong was te plakkerig geworden om de voor de hand liggende vraag te stellen: als de heerschappij van stervelingen inderdaad was geëindigd, wie zou dan in hun plaats de Ster regeren?